

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. IX. De damnis spiritalibus ex defectu communis vitæ sequi natis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

rum subsistens permanferit. xxviii. Tandem mors
securior, præparatio ad eam melior, expectatio
dulcor, præmiatio copiosior.

Crede piè Lector; hos fructus jam recensitos,
& plures alios parit sancta communitas, cujus
experientiam testantur viventes in ea. Quos tu
etiam faciliùs credes, si damna multiplicia ex ejus
defectu promanantia audieris, aut in te ipso exper-
tus fueris. De quibus sit

CAPUT IX.

*De damnis spiritalibus ex defectu communis
vite sequi natis.*

NB. PRÆviè hic advertat benignus Lector, quòd,
sicut in priori capite recensui fructus, quos
S. vitæ communitas apta nata est parere; (licèt
non illico fructus illi omnes enascantur in singulis
vitæ communis membris.) ita & hic recensebo
damna multifaria, quæ in religiosis nata est pa-
rere vitæ communis carentia; licèt non semper
sequantur, aut supponantur in eis, vel ex religio-
forum timore sancto, sedulitate, strenuitate,
ferventique voluntate, quæ, prævenièdo, resistit
omni malo, & spiritale damnum præfocat.

Q. Quæ damna spiritalia sint *per se* sequi nata
ex defectu vitæ communis & communis charita-
tis inter Religiosos. R. Ex libro magno Magni
Abbatis Antonii, quòd potissimum hæc sequen-
tia, quæ sunt sat multa, quamvis non forent alia.
I. De quo S. Gregorius in Registro: *Ubi pecunia*

ritas à Monachis habetur, nec concordia, nec charitas in eadem congregatione potest permanere. Ubi verò nulla charitas, justè dixeris cœnobia esse tartara, & inhabitantes demonibus esse peiores. h. i. H. Casalmittiùs loquens dicit, ejusmodi monasteria esse saltem inferni suburbia, quia inter hæc, & infernum, solius mortis murus est medijs.

II. Si charitas inter tales, vel exilis, vel solùm quæstiosa, id est, turpis lucri cupida sit, inde venit, quia ubi regnat *meum, tuum, suum*, frigidum illud verbum (juxta phrasin *S. Chrysof.*) ibi communiter friget charitas. Hinc

III. Ubi Sacramenta, aut sacramentalia dispensanda, interdum plus quæritur lucrum pecuniarum, quàm animarum; quod dum non speratur, rarò ad tales functiones spirituales subeundas ex puro amore Dei & proximi convolatur.

IV. Religiosi ibi fiunt vagi, impatientes claustralis solitudinis, & religiosæ quietis; cujus fructum nec gustant, nec avent, nec sciunt.

V. Conscientiarum maximus & continuus remorsus apud illos, qui peculia habentes, abundant in omni genere; cum interim alii ex eadem communitate fortè algeant, sitiant, egeant, & mœreant: quibus tamen illi minimè compatiuntur, corde obdurati, sibi satis propitii, aliis duri, contra *S. P. N. Francisci* exemplum, qui (teste *S. Bonav.*) *austerum se sibi, at humanum proximo* exhibebat. Hos arguit *S. Joannes* in epistola: qui viderit fratrem suum egere, & clausit viscera sua ab eo, an in hoc charitas est?

immo,

immo; sed talis, de qua dicitur in germanico proverbio:

Wo regieret mein und dein/
Da ist die Liebe kalt und klein.
Wo man sagt/diß ist mein/dein/
Da kan kein rechte Liebe seyn.

Quomodo hi subsistent ante tribunal D. N. Jesu Christi; qui, dum alii frigent seminudi in corpore, ipsi frigent charitatis defectu in corde?

VI. Ad divinum officium; meditationem, recollectionem, annua exercitia, vigiliisque nocturnas repet affectus. Quia religiosus suæ privatae pro se curæ relictus, non æstimat communem obedientiam ad divina vocantem officia. Immo & ipsum Superiorem suum (quod horrendum nimis & exitiale,) contemnit in corde suo dicens: quid curo illum? mihi nihil dat: Pater immittis, Pædagogus durus! verba ardent, charitas friget, affectus tepet, exempla claudicant.

VII. Ob defectum ejusdem S. communis charitatis, tepidè, frigidè, immisericorditer, immo reluctanter servitur infirmis, debilibus, senibus, hospitibus, advenis, fatigatis ex itinere, aut quæstuatione redeuntibus. Et, dum charitas erga hos non curatur, Christus exturbatur, ejusque benedictio ac gratia proscribitur.

VIII. Disciplina regularis ibi pederentim flaccescit, quamvis Superiores ejus observantiam urgeant, dum tamen interim corpora subditorum non curant. Immo aliqui interdum subditi magis exacerbantur, & efferatioris fiunt, dicentes: durum est, velle alios obligare, & corporalia sub-

sidia

fidia interim immitti animo denegare. Hinc insuper inobedientia, rebelliones, factiones, conspirationes contra regulam, statuta, ac Superiores; rixæ, pugnae, detractiones, invidia, odium, rancor, & id genus alia pestilites sunt oriri natae. De quibus vide experimentaliter discutientem *S. Bonav. l. de sex alis Seraphim Alâ tertiâ.*

IX. Superiores ibi sine spe fructus decreta & ordinationes quamvis saluberrimas præscribunt, utpote quæ audiuntur, sed contemuntur à subditis. Ut proinde gemat mater Religio, videns, & grave sentiens, quod Filii Matris pugnent contra eam, immo opprimere & suffocare satagant. Quia fundamentum est ruinosum, quidquid superædificabitur, labetur, & causabit ruinam, amplius circumvastantem. Quotquot pereunt, ex hac mala potissimum radice pereunt: & qui damnantur, huic malæ radici damnationis suæ causam potissimum adscribunt, teste *Bartolucio in Minorica.*

X. Hæc pestifera radix nata est etiam generare gulam, luxuriam, partialitatem, proprietatem, superbiam, evagationem, vanam gloriam, hypocrisin, & adulationem, fraternamque invidiam; dum alter hic vel ibi præ alio quærit favorem magnarum Dominorum, contemnitque confratres, traducit Superiores, suamque religionem inhonorat, sordidè quæstuando apud tales, quibus hic religiosus, ob morum suorum improbitatem, ac irreligiositatem meritò vilescit, ac vacuus recedit, & non nisi ignominiam, ac vilipensionem suæ personæ, ac sui ordinis domum reportat.

XI. Vix

XI. Vix possunt ibi quietè servire Deo; quia continua sollicitudo circa procurationem necessariorum corporis, occupat cogitationes, & rapit affectus eorum: ita, ut, dum sub *Gloria Patri &c.* in choro inclinantes, vident lacerum habitum, magis cogitent de novo acquirendo, quàm de honore debito Deo deferendo, &c.

XII. Conscientiæ subditorum illaqueantur, & perplexæ fiunt, dum paupertatis votum illis exaggeratur; & interim egestas eorum non sublevatur; sed quisque sibi procurare dimittitur. *Porro unum est necessarium;* quò neglectò, nihil est durare natum, aut maturelcere.

XIII. Suspecta consortia adeuntur, honor religiosi, totiusque Religionis pessundatur: tempus malè impenditur, otio datur, ludi illiciti tractantur; & obinde concio, exhortatioque talis religiosi in Ecclesia meritò vilipenditur, dum præviè ejus vita despicitur.

XIV. Novitiõrum tepida educatio, negligens instructio, remissa probatio. Ex quibus omne malum serpit tandem in religionem. Nam hi (ut advertit *S. Bonav.* in quæst. circa Regulam) adulescentes facti, trahunt in suæ pravitatis regulam aliorum malè vivendi normam; & mala exempla, quæ vident in aliis, suffocant in ipsis devotionis scintillulam, & bonæ doctrinæ sementem. Plura alia lege apud *S. Bonav.* in duplici loco cit.

*Ipsa experientia adnotata docebit
adhuc plura.*